

Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

02

samen

brandweer toonaangevend ¹⁶

Over het beter maken
van de Brandweer als
organisatie

zevenmaal is scheepsrecht ²²

Mark Vijver over het
daadkrachtig optreden
van de hulpdiensten

ontwikkel- agenda ²⁸

De VRR is
klaar voor de
toekomst

voorwoord

Een nieuw jaar, een nieuwe uitgave van **SAMEN**

We gaan er weer iets moois van maken, in 2022. Als het even kan met zo min mogelijk last van de coronapandemie. Maar ook in dat geval: samen kunnen we alles aan. Dat hebben we ook in het afgelopen jaar weer bewezen.

Investeren in vooruitgang

Maar om vooruit te komen in het leven en dus ook in dit jaar, moet je investeren. Dat kan uiteenlopen van 'je best doen' tot flinke financiële uitgaven. En laat dát nou het thema zijn van deze editie; investeren. We investeren in een nieuw ICT-systeem, in nieuw materiaal en in de toekomst; de ontwikkelagenda zit vol. Maar we investeren vooral in mensen; met tijd, aandacht en geld.

In deze editie lees je onder andere over de nieuwe havenmeester die vertelt over investeren in relaties, nieuw materieel voor brandweer en ambulance en investeren in maatwerkoplossingen bij Brandweer Toonaangevend.

Reacties

Dank voor jullie reacties en fijn dat het magazine bevalt. De reacties varieerden van 'mooi en lekker leesbaar', 'gelikte fotografie', 'lekker bladerblad' tot en met 'de VRR is toch duurzaam? Waarom dan toch een papieren blad met ook nog een plastic omslagwikkel?'

Om op die laatste reactie in te gaan: ja, de VRR gaat zeker voor duurzaam! Daarom is het folie ook van afbreekbaar plastic. Dat heeft zelfs een nog kleinere footprint dan de productie van een papieren zak. En natuurlijk is SAMEN ook digitaal beschikbaar. Op het intranet vind je de digitale versies van alle edities.

Veel leesplezier!

Maurice Lenferink

Hoofd Concerttaken

**De werkdag van
Mirella Bavelaar
van Smalen**¹²

**De nieuwe
ambulancekleding
van ARR**¹⁴

**Nieuw talent vs.
routinier**²⁴

Inhoud

Samenwerkingspartner⁰⁸

Havenmeester René de Vries over zijn belangrijke rol in de haven

De werkdag van¹²

Sinds 2018 combineert Mirella Bavelaar van Smalen (48) haar werk op de ambulance met werken als instructeur voor de ambulancedienst. The best of both worlds, als je het haar vraagt

De stelling¹⁴

De nieuwe ambulancekleding van ARR was het wachten meer dan waard! Drie collega's delen hun mening

**Brandweer
Toonaangevend**¹⁶

Over het beter maken van de Brandweer als organisatie

Nieuwe inzichten²⁰

Miranda Beets over het nieuwe softwarepakket 'Mozard'

Compliment²²

Zevenmaal is scheepsrecht voor Mark Vijver, die twee jaar geleden werd getroffen door een hartstilstand tijdens het hardlopen

Nieuw talent vs. routinier²⁴

Twee HR-adviseurs, de een met 14 jaar op de teller, de ander net een half jaar in dienst, vertellen over hun werk, belevenissen, ambities én de ontwikkelingen

**De mens en zijn machine/
materiaal**²⁶

Hoe schaf je een ambulance of tankautospuit aan? Dick Ubas, technisch adviseur inkoop, vertelt het

Ontwikkelagenda²⁸

De VRR is klaar voor de toekomst

Kort nieuws³²

Uitsmijter³³

**‘In de havens ben ik
verantwoordelijk voor de
veilige en vlotte afwikkeling
van het scheepvaartverkeer’**

samenwerkingspartner

Onze havens draaien altijd door

RENÉ DE VRIES, HAVENMEESTER

TEKST SANDER GRIP BEELD LENNAERT RUINEN

René de Vries is een begrip in Rotterdam. Nou zal niet iedereen in de stad meteen denken: ah, René de Vries! Maar hij is dus de havenmeester. Oftewel: er gebeurt niets op de rivieren en in al die havens langs de Nieuwe Waterweg en de Nieuwe Maas zonder dat René het weet. Toch blijft hij bescheiden. Hij is de eerste die roept dat zijn werk alleen kan bestaan bij de gratie van goede samenwerking.

“Ben je weleens in een jachthaven geweest?”, glimlacht René de Vries. “Dan staat er iemand met een grote pet op die zegt: ‘Je moet daar gaan liggen met je jacht’, en aan het eind van de dag komt hij bij je langs om twintig euro af te tikken. Dat is ongeveer wat ik doe, maar dan voor de hele haven van de stad.”

De vergelijking gaat natuurlijk alleen al mank op de omvang van de haven. Nog altijd de grootste van Europa en inmiddels de tiende van de wereld. “Alleen de haven van Singapore en acht havens in China zijn groter dan onze haven. Elk jaar bezoeken zo’n dertigduizend zeeschepen en dik honderdduizend binnenvaartschepen de havens in onze stad. En in die havens ben ik verantwoordelijk voor de veilige en vlotte afwikkeling van het scheepvaartverkeer. Wij coördineren en plannen het scheepvaartverkeer en begeleiden schepen via ons systeem van radars aan wal.

Dat doe ik namens burgemeester en wethouders en

de minister van Verkeer en Waterstaat. De rivier is Rijkswaagweg dus daar gaat de minister over. In de havenbekkens is de gemeente de baas. Ik zeg overigens expres alleen BenW, want ik ben niet alleen havenmeester voor Rotterdam. Ook voor de gemeenten Schiedam, Vlaardingen, Dordrecht, Zwijndrecht en Papendrecht ben ik de havenmeester. Ik ben verantwoordelijk voor het scheepvaartverkeer van ruwweg Dordrecht tot halverwege Engeland. Die gecombineerde rol is vooral praktisch. Als we dit anders hadden geregeld, dan had je met drie havenmeesters te maken gehad als er een schip over de rivier van Schiedam naar Rotterdam vaart. Nou kunnen we goed overleggen in deze polder, maar het is niet nodig om te overdrijven, toch?”

PARTNER VAN DE VRR

Nou is het natuurlijk ondoenlijk om al het werk alleen te doen. Toverwoord is dan ook samenwerking. Onder andere met de Veiligheidsregio. “We hebben een convenant waarin we afgesproken hebben dat het Havenbedrijf bluswerk op het water verricht namens de VRR. Ook de overslag van gevaarlijke stoffen controleren wij en we zorgen voor het toelatingsbeleid – dat is het beoordelen of een schip wel de haven in kan gezien bijvoorbeeld de weersomstandigheden. Je kunt je voorstellen dat een schip van vierhonderd meter lang, dat vijftig meter boven het water uitsteekt, niet lekker kan

‘De stad is haven-minded’ én gastvrij’

binnenkomen bij windkracht 8. Verder zijn we ook partner van de VRR. Rotterdam-Rijnmond is daarin uniek, want dat is nergens anders in ons land. Logisch is het wel, want op die manier draaien we automatisch mee in de GRIP-structuur bij een ramp of crisis.”

EEN SAMENWERKING DIE GOUD WAARD IS

Waar we ook over beschikken: de *Port Health Authority Rotterdam*. Dat is een samenwerking met de VRR, de kustwacht, de politie en de GGD. Zeker tijdens de coronacrisis is dit goud waard gebleken, want we werkten dus al samen op het gebied van infectieziekten. Vaak leidt de autoriteit een slapend bestaan, maar we kunnen het tot leven kussen zodra het nodig is.

Met de coronacrisis dachten we in eerste instantie nog dat we hooguit te maken zouden krijgen met besmettingen op schepen die uit China kwamen”, herinnert René zich. “Maar die schepen zijn al met al drie weken onderweg, dus die zeelui waren allang beter voordat ze hier aankwamen. Het gevaar kwam via heel andere routes. We hebben schepen gehad waarop de complete bemanning besmet was en cruiseschepen die nergens anders welkom waren. Waarvan wij zeiden: kom maar naar ons. Op een cruiseschip werken driehonderd tot duizend mensen. Bij Miami voor de kust alleen al lagen er ruim tweehonderd. Die maatschappijen zijn hun schepen gaan gebruiken om medewerkers naar huis te krijgen. Er voeren ook cruiseschepen naar Europa. Dat personeel kan er ook niets aan doen. En als wij werkelijk een veilige haven zeggen te zijn, dan zijn we dat ook voor deze mensen. Dus zeiden we altijd ja als zo’n schip wilde aanmeren.” René vertelt het met trots: “Dat werd ook in de overleggen met de VRR onmiddellijk geaccepteerd. Opvallend vind ik dat dit soort acties ook bij het publiek altijd positief ontvangen zijn. De stad is haven-minded én gastvrij.”

LEZEN EN SCHRIJVEN MET ELKAAR

Tijdens de hele coronacrisis is de Rotterdamse haven opengebleven. “Ik denk dat 99 procent van de goederen in ons land via zee komt. Wij zijn daarnaast ook dé haven voor het Europese achterland. Ik kan me niet voorstellen dat je die haven dichtgooit. Er zijn zoveel mensen van ons afhankelijk. Maar om open te blijven, heb je iedereen

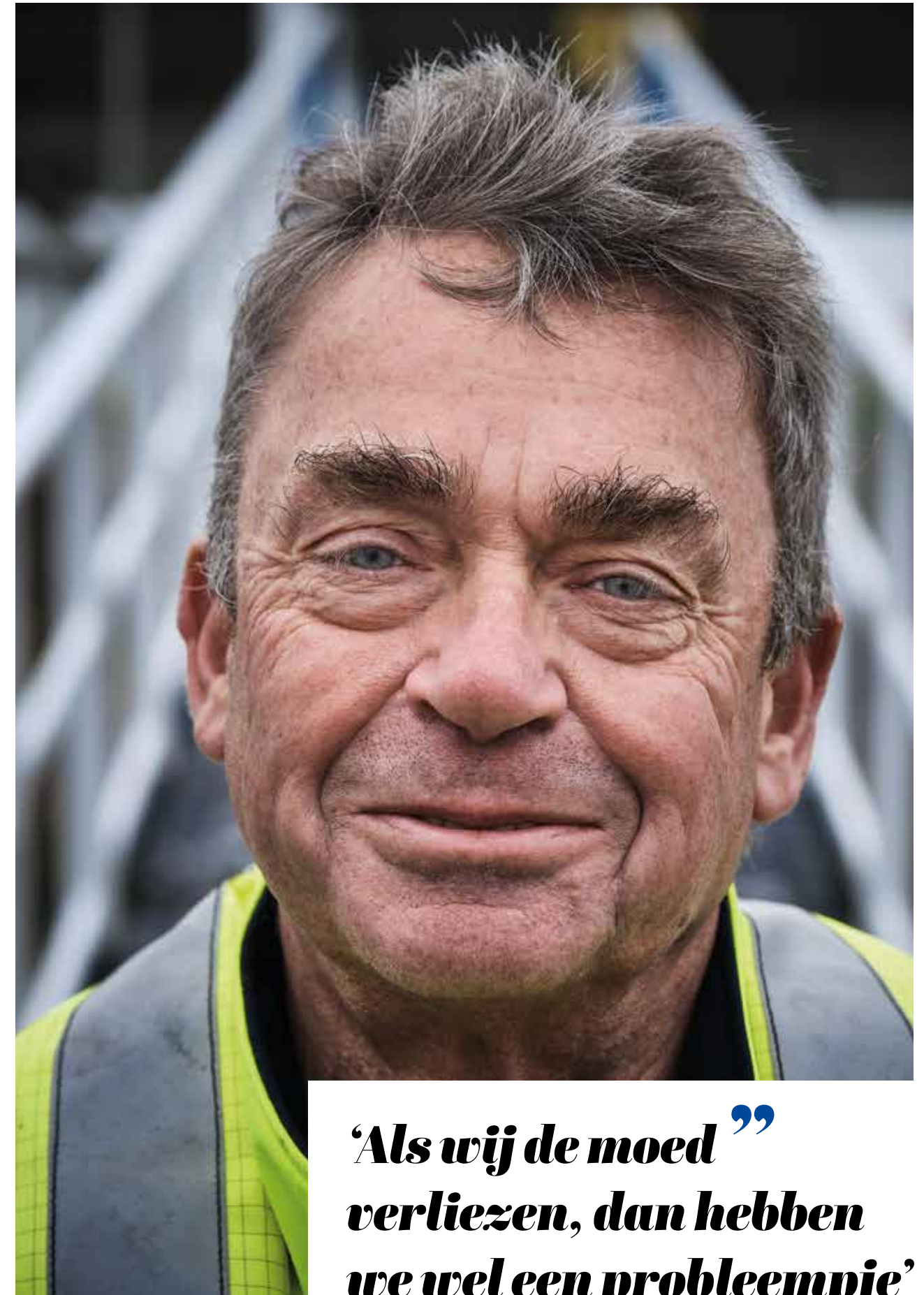
nodig. Samenwerking is essentieel. Van die talloze bedrijven die goederen overslaan tot de VRR die toezicht houdt en in de bres springt als er ergens iets misgaat. Je kunt niet zonder elkaar.”

En de samenwerking is altijd goed en positief, stelt René met zichtbare trots. “Ook als er geen corona is, werken we nauw samen. Van weerbaarheid tegen digitale verstoringen tot cybersecurity, voor al die grote internationale dossiers zitten we met elkaar om tafel. En ik kan niet anders zeggen, ook al klinkt het wat zoetsappig, dan dat de samenwerking heel goed verloopt. We kunnen lezen en schrijven met elkaar. De VRR is een goede bovenbuur.” Hij schiet in de lach: “Dat is wel een mooie kop voor boven je verhaal, toch? Onder normale omstandigheden is het ook echt fijn dat je zo dichtbij zit, je kunt zo snel schakelen. Zeker bij een incident is onze handelingssnelheid daardoor toch net even hoger dan onder andere omstandigheden.”

DE MOED ERIN HOUDEN

Natuurlijk heeft de afgelopen anderhalf jaar coronacrisis laten zien dat je ook goed kunt samenwerken als je even niet op elkaars lip zit. Terwijl je al die tijd in een GRIP-4-situatie verkeert. “Dat betekent in mijn ogen vooral dat je er extra op moet letten dat je de moed erin houdt met elkaar. Niemand heeft ooit zo’n lange GRIP-4 meegemaakt. Natuurlijk is dat een serieuze zaak en zit je met elkaar om tafel om zware beslissingen te nemen. Maar om de moed erin te houden heb je het tussendoor ook af en toe over koetjes en kalfjes en ben je soms wat aan het geinen met elkaar. En laten we eerlijk wezen”, glimlacht René: “Als wij de moed verliezen, dan hebben we wel een probleempje.”

Die glimlach karakteriseert de meester van de grootste haven van Europa op en top. Wat het is dat hem zo gelukkig maakt? “Ach, je moet een beetje gek zijn op die haven en die industrie. Anders houd je het niet vol. Ik vind het een machtige omgeving en ik werk met prachtige partijen. En vergeet niet, ons werk doet ertoe: dit is geen koekjesfabriek. Als ik een paar dagen vrij neem, vind ik het heerlijk om naar het strand van Hoek van Holland te gaan. Zit ik alsnog naar die haven te staren.”

‘Als wij de moed
verliezen, dan hebben
we wel een probleempje’

De werkdag van

Mirella Bavelaar van Smalen

Sinds 2018 combineert Mirella Bavelaar van Smalen (48) haar werk op de ambulance met werken als instructeur voor de ambulancedienst. The best of both worlds, als je het haar vraagt.

TEKST **KARIN KOOLEN**
BEELD **MEGIN ZONDERVAN**

Het opleiden en (bij)scholen van anderen zat altijd al in Mirella's bloed. Ze deed het al toen ze nog op de IC en de spoedeisende hulp werkte als verpleegkundige en leerlingen onder haar hoede had. Later, toen haar jongste in 2013 naar school ging en ze een nieuwe uitdaging zocht, op de ambulance. En nu zelfs, sinds een aantal jaren, als docent en instructeur bij de ambulancedienst. "Mensen die na de opleiding verpleegkunde bij ons op de ambulance willen werken, volgen eerst een opleiding op de Academie voor Ambulancezorg", legt ze uit. "Wij staan studenten bij, faciliteren stageplekken en springen bij als er problemen zijn. Los van die opleiding voeren wij het bekwaamheidsbeleid uit voor de gehele ARR. Dat beleid stelt dat ambulanceverpleegkundigen en -chauffeurs in vijf jaar tijd een aantal scholingen moeten volgen. We organiseren ook allerlei trainingsdagen. En mochten er medewerkers zijn die extra scholing willen, dan staan wij voor hen klaar."

Adhocratie

Elke ochtend stapt Mirella vanuit Ridderkerk op haar fiets. Tenminste, vaak. Als het regent toch liever de auto, glimlacht ze. "Ik ben graag vroeg op kantoor. Meestal stap ik om acht uur binnen. Het leukste aan ons werk is eigenlijk dat je van tevoren nooit weet hoe een dag eruit komt te zien." Lachend: "Wij noemen dat wel een adhocratie." Wat ze in ieder geval elke dag doet, is zorgen dat de deuren van de lokalen geopend zijn en dat de koffie pruttelt voor als de instructeurs binnendruppelen. "Dan nemen we de dag door. In welk lokaal zit wie, welke cursisten komen er. Onze instructeurs zijn vakmensen. inhoudelijk hoeven we ze niets te leren, maar soms hebben ze wel een didactische vraag. Hoe kun je een bepaald onderwerp het beste behandelen? Daar zijn wij weer goed in." Ze begroet, elke morgen, alle cursisten. Zichtbaar zijn, even de verbinding zoeken. "Dat is de aard van het beestje", bekent ze. "Als ambulanceverpleegkundige werk je op straat, dat vereist een oog voor de mensen. Dat wordt echt je tweede natuur."

Up to date

Soms geeft ze zelf ook les. Zo niet: dan is het tijd om haar mail te checken. "Er komt van alles binnen, vaak

ook dingen waar je meteen mee aan de slag moet. Is iemand van de opleiding gezakt voor een cursus, moet er scholing op maat komen? Na zwangerschapsverlof of langdurig ziekteverzuim, gaat iemand niet zomaar weer de wagen op. Wat heeft die persoon nodig om weer met een goed gevoel aan het werk te gaan? Iedereen die er drie maanden of langer uit is geweest, wordt bijgeschoold. Even alle kennis opfrissen en zorgen dat je weer up to date bent. Dat geldt voor ons ook. De eisen voor onze beroepsuitoefening zijn altijd aan verandering onderhevig, ze gaan immers mee met alle nieuwe ontwikkelingen en kennis."

Rotterdamse dagen

Trots? Nou vooruit, een beetje dan: op de Rotterdamse dagen. Mirella: "In 2018 hebben we gekeken hoe de scholing voor beginnende studenten beter kon aansluiten bij hun leerbehoefte. Zo kwamen we tot de Rotterdamse dagen. De studenten volgen modules op de Academie voor Ambulancezorg en aansluitend volgen zij een dag bij ons op L&O, leren en ontwikkelen. Hier kunnen zij zelf aangeven welke onderwerpen ze uit de gevolgde module nogmaals behandeld willen hebben. Bij ons zijn de groepen kleiner, hebben we meer tijd en kunnen we studenten persoonlijke aandacht geven en inspelen op persoonlijke leerbehoeften."

Balans

Dit is de leukste baan ter wereld, meent Mirella. "Vooral de combinatie met een dag in de week op de wagen. Los van het feit dat ik enorm veel voldoening haal uit het werken op straat, hou ik zo ook feeling met het vak en begrijp ik nog steeds wat onze cursisten in de praktijk tegenkomen. In de lessen put ik uit die ervaringen. Ik zie het als een wisselwerking: door voor de klas te staan of achter de schermen te zorgen dat cursisten de juiste stof en begeleiding krijgen, verbeteren we gezamenlijk het werk op straat. We rusten mensen toe met de kennis en vaardigheden die ze nodig hebben om hun werk te kunnen doen, om zich sterk en zelfverzekerd te voelen. Een leven lang leren; daar geloof ik in."

TEKST KARIN KOOLEN
BEELD LENNAERT RUINEN

de stelling

De nieuwe ambulance-kleding van ARR was het wachten meer dan waard!

Als een van de weinige ambulance-diensten in Nederland besloot Ambulance Rotterdam-Rijnmond (ARR) niet in zee te gaan met de partij die de landelijke aanbesteding voor nieuwe kleding had gewonnen. In Rotterdam krijgen ze een eerste batch nieuwe kleding via de vertrouwde leverancier Moderna, waarna de VRR zelf een Europese aanbesteding gaat uitschrijven. Een langslappend proces van maar liefst twee jaar, waarin met name Lou Manders zich hard heeft gemaakt voor ARR. 1 februari 2022 is het zover; dan dragen alle collega's van ARR de nieuwe ambulancekleding. De grote vraag: was dat het lange wachten waard?

RON HERBSCHLEB
TEAMLEIDER AMBULANCEDIENST,
DIRECT BETROKKEN BIJ HET AANKOOPTRAJECT

"Ik zie andere diensten ondertussen een tikje jaloers naar ons kijken. We hielden onze poot stijf. Zo'n eigenwijze ARR was niet altijd even gemakkelijk voor AZN (Ambulancezorg Nederland). Maar ik zeg je dat onze ambulance collega's nu in de beste en bovendien meest comfortabele kleding lopen die er is. Eén van de redenen van de aanbesteding van AZN was het streven naar herkenbare, uniforme kleding die alleen door de ambulancedienst mag worden gedragen. Een mooie missie. Desondanks deden wij niet mee. Een goede keuze, want toen de kleding binnenkwam, werden wij niet enthousiast. De kleding leverde, vergeleken met wat we toen nog droegen, in op veiligheid. Wij wilden in ieder geval niet achteruit gaan in veiligheidsklasse. Ik ben er trots op dat ARR als eerste regio in Nederland de rode signaalkleur met veiligheidsklasse 3 gaat dragen. Wij hebben geen veiligheidsvestje meer nodig als we in het donker de weg op moeten. Het wachten waard? Ja, al zagen we best wat beren op de weg. We hadden veel eisen aan onze kleding en zelfs de minieme aanpassingen die we Moderna voorlegden, moesten eerst besproken worden met AZN en de ontwerpster. In het begin verliep dat stroef. Moderna verzorgt ook de bewassing. Prettig, zo heb je nooit vingerwijzen als er iets misgaat. We zijn overigens niet de laatsten die de nieuwe jas aantrekken: er zijn nog steeds ambulancediensten die in de 'oude' gele kleding lopen."

GERDIEN DE ROVER-DE KRIJGER
ZORGAMBULANCEBEGELEIDER, WERKT BIJ TEAM
LAAG EN MIDDEN COMPLEXE AMBULANCEZORG A

"Tegen Grace zei ik: 'Ik wil er een paar mee naar huis', toen ik de broek voor het eerst paste: 'Deze ga ik als huisbroek dragen. Zo lekker zit-ie.' De vorige broek was een typisch mannenmodel; deze is hoogsluitend en stretchy. Dat verschil merk je. Voor mijn werk voor de vakgroep kom ik weleens in Utrecht. Daar dragen ze de kleding die via de Europese aanbesteding is ingekocht en medewerkers daar zijn ontevreden over de kwaliteit. Kleuren worden na twee keer wassen vaal, stiksels laten los. Dat was verteld bij het testen, maar daar is onvoldoende naar geluisterd. In alle haast is er te snel een knoop doorgehakt. Wat wij gaan dragen, is wel heel goed. Uit ervaring weet ik: ambulancekleding moet comfortabel zitten. Wij rennen, tillen en bukken erin. Het moet ook veilig zijn. Ik vind het geweldig dat onze jassen veiligheidskleuren hebben, waardoor je geen vestje mee moet grissen als je de wagen verlaat. Die tijd is er vaak niet, elke seconde telt. Die rood-oranje jas is uniek in Nederland. Verder moeten de zakken stevig zijn. Je hebt vaak pennen, een kladblok en een stethoscoop in je zak zitten. Ik vind het ook fijn om een eigen, onderscheidende kleur te dragen, zodat je herkenbaar bent als dienst. Het wachten waard? Nou, het was wel lang. Dat had vast sneller gekund. Bijna alle ambulancediensten hadden al nieuwe uniformen in gebruik, behalve wij. 'Draag je nog steeds die oude meuk', hoorde ik dan. Toen de knoop eenmaal doorgehakt was, moest alles nog gemaakt worden. Maar ik wachtte het rustig af. We kozen niet voor half werk en gaan daar nog lang de vruchten van plukken!"

GRACE BORGES FURTADO
MEDEWERKER KLEDING BIJ
BEDRIJFSBUREAU ARR

"In 1998 kwam ik in dienst bij ARR, vlak voor onze vorige kleding in gebruik werd genomen. Ik werd aangesteld om dat proces te ondersteunen. Tot februari van dit jaar is het vertrouwde gele uniform gedragen, toen was het tijd voor wat nieuws. Op een dag kregen we bij het bedrijfsbureau een grote doos aangeleverd met daarin een paar van de nieuwe uniformen uit de Europese aanbesteding. Die zijn we gaan proefdragen. Al snel bleek de kwaliteit niet goed genoeg voor ons. Stiksels lieten los, de stof was te dun... Dit hebben we voorgelegd aan onze teamleider. Daarna kregen we nieuwe ontwerpen, ditmaal weer van Moderna, de aanbieder met wie we al decennia samenwerken. Alles was compleet, van parka's, softshells en bodywarmers tot jassen, broeken, polo's en werkhemden. Opnieuw gingen we proefdragen en ditmaal waren we wel enthousiast. Er kwamen 412 ambulancemedewerkers bij mij langs om de kleding te passen. Allemaal waren ze positief. Sommigen wilden de broek het liefst meteen mee naar huis nemen, zo fijn zat hij. Van de vorige kleding was de broek echt voor heren gemaakt. In '98 werkten er verhoudingsgewijs ook meer mannen bij de dienst. Deze broek zit juist wat hoger waardoor hij ook voor vrouwen heel comfortabel zit. Ik heb de kleding zelf ook even gepast, het zat inderdaad heerlijk. De stof is zachter en sterker. De polo is aangepast én we hebben nu een rode jas. Andere ambulancediensten dragen de centraal ingekochte kleding wel, maar volgens mij zitten de Rotterdamse uniformen tien keer beter. Natuurlijk was dat het wachten waard."

Toonaangevend zijn bij de Brandweer

ROGIER PIEK (LINKS) EN MICHEL VAN KUIJSBERGEN

TEKST SIMONE LEEUWENKAMP
BEELD MEGIN ZONDERVAN

Michiel van Kruijsbergen is nu zo'n anderhalf jaar directeur Brandweer Rotterdam-Rijnmond. Hij trof een organisatie aan vol trots en professionaliteit, met een enorme betrokkenheid, oplossingsgerichtheid en improvisatievermogen. "Kwaliteiten die de brandweer nagenoeg onoverwinnelijk maken. Als anderen een stap naar achteren doen, doen wij er één naar voren."

Maar hij zag ook een organisatie die kwetsbaar was en waar het wrong, waar frictie was. "Het piept en het kraakt aan de binnenkant. Heel frustrerend. We willen namelijk anders: toonaangevend zijn in alle opzichten." Niet vreemd dus dat de titel van de nieuwe organisatievisie van de Brandweer Rotterdam-Rijnmond *Toonaangevend* is.

afspraken met het QRT, politie en GHOR en heeft de beveiligde tankautospuut veel media-aandacht gekregen. We hopen altijd op een rustige jaarwisseling, en nu zeker met deze voorbereidingen. Ik hoop ook op een mooi, nieuw jaar vol vakmanschap. Maar daar heb ik eigenlijk alle vertrouwen in."

Vakmanschap bij de brandweer

Rogier Piek werkt alweer wat langer bij de brandweer. Eind 2021, als dit interview plaatsvindt, heeft hij even een driedubbele functie: beleidsadviseur bij de afdeling Operationele Informatie van waaruit hij Projectleider 'Spoor 1 Vakmanschap' is, Hoofdofficier van Dienst en Algemeen Commandant Jaarwisseling: "De periode kort voor de jaarwisseling is erg dynamisch. Zo is er de laatste weken hard gewerkt aan het maken van goede

Houvast bieden

Waar in wil de brandweer toonaangevend zijn? Welke beren zijn er nog op de weg? Schiet het al een beetje op met het in de praktijk brengen van de nieuwe strategie? En hoe persoonlijk is deze aanpak? Michiel: "Ik hou van structuur en bied dat ook graag: haakjes om onderwerpen aan op te hangen. Dan weet je waar je naartoe werkt. We hadden een top-6, dat is een top-7 geworden met 'brandweer 20 jaar' erbij. Ons vakmanschap, onze slagvaardigheid, ons strategisch vermogen, de

‘We benutten echt de expertise van onze mensen om te bepalen hoe we onze eigen organisatie beter kunnen maken’

piketorganisatie, samenwerking en cultuur zijn de zes speerpunten waarin we vandaag nog moeten investeren om morgen toonaangevend te zijn en te blijven. Het was eerst niet eens het idee deze visie zo breed te trekken, maar nadat Olav als Hoofd Operationele Voorbereiding vertrok, viel er natuurlijk een gat. Dat was mede de reden om een externe onderzoeker te vragen een quick scan van de organisatie te maken. Uit de test kwamen de sterke punten, maar ook enkele verbeterpunten. Die heb ik aangevuld met mijn

honderddagenanalyse, nadat ik me had ondergedompeld in de wereld van de brandweer. Ik hoorde veel mooie, maar ook kritische brandweerverhalen. Zijn dit nou niet die zaken waarop we kunnen verbeteren, vroeg ik me af. Ja, dus. Dat resulteerde in de zes sporen die we getoetst hebben in zeven uitgebreide teamsessies.”

Warm en koud samen

“Kort en goed zijn we dus nu in zeven teams aan de slag. Nog niet

bij alle teams zijn we al zaken in de praktijk aan het brengen, dat kan ook niet. Maar we zetten wel overal stappen in de goede richting. En het doet me deugd om te zien dat ‘samen’ echt de boventoon voert. We benutten echt de expertise van onze mensen om te bepalen hoe we onze eigen organisatie beter kunnen maken. De werkgroepen bestaan uit mensen uit alle lagen van de organisatie, vanuit de vrijwillige brandweer en de beroepsbrandweer, vanuit de wacht en vanuit het management.”

Projectteam vakmenschap

Rogier Piek: “Ik ben dus kartrekker van een van die projecten: vakmenschap. En om heel eerlijk te zijn, is dat ook het onderwerp dat me het meest na aan het brandweerhart ligt. Ik bedoel, zonder vakmenschap in je organisatie ga je het verschil niet maken. Dus ik werk er graag aan mee om dat in onze organisatie te versterken. In maart 2021 gingen we aan de slag. Daags nadat ik gevraagd

werd, mocht ik mijn opzet pitchen en inzetten om mensen te werven voor mijn projectteam. Het was fantastisch om te zien dat de aanmeldingen binnenstroomden: iedereen wil een stap extra zetten en meewerken aan vakmenschap. Half april was het diverse en bevlogen projectteam klaar om aan de slag te gaan, in september leverden we ons rapport op met richtinggevende adviezen. Nadat we uiteraard diep de organisatie ingedoken zijn, teams bezocht hebben, samen met andere afdelingen onze bevindingen hebben besproken, ons extern hebben laten adviseren en zelfs meegedaan hebben aan heuse roodshows.”

Vakmenschap van iedereen

Wij hebben een brede blik op vakmenschap: we vragen ons af hoe je dat in alle functies kunt verbeteren. Bovendien moet vakmenschap van de mensen zelf zijn: hoe faciliteer je dat het beste? Ik zie, merk en voel dat het onderwerp nu al beter op ieders vizier staat. Dat komt ook door het positieve besluit op de ontwikkel-agenda, waardoor we straks ook de financiën hebben om onze wensen te realiseren. Maar het wordt ook wennen, we gaan zaken anders inrichten en aanvliegen. Het was in dit project fijn om tijd en ruimte te hebben om er eens écht over na te denken.”

Rode brandweerdraad

Michiel: “Het is brandweer-eigen dat we allemaal overal over mee willen denken. Aan de ene kant is die betrokkenheid fantastisch. Aan

de andere kant is het soms ook helemaal niet handig. Het zorgt voor extra werkdruk en leidt tot vertraging, omdat dingen dan over meerdere schijven gaan. Soms is het echt beter om zaken bij een persoon of afdeling te laten en erop te vertrouwen dat het in goede handen is. Vind ik zelf ook lastig, hoor. Zo zijn er meer dingen in onze brandweercultuur waar we afscheid van moeten nemen of die we anders moeten inzetten: elkaar makkelijker aanspreken, feedback geven, meer diversiteit in het korps. Maar er zijn ook zaken die we koesteren: het familiegevoel en ons improvisatievermogen. Om niet als wc-eend wc-eend aan te prijzen, hebben we een werkgroep met medewerkers ondersteund door twee externe organisatieadviseurs gevraagd de rode brandweerdraden van onze cultuur eruit te pikken. Kunnen we patronen ontdekken? En hoe kunnen we die doorbreken of versterken?”

Maatwerk

“Bijvoorbeeld het onderwerp ‘vakmenschap’; dat mag veel persoonlijker, veel meer maatwerk worden. Een voorbeeld: bij de brandweer kun je je op meer manieren onderscheiden dan alleen op basis van het aantal jaren dat je in dienst bent. Het gaat erom dat je je talent kunt ontplooien en dat je je functie kunt boetseren bij wie jij bent. We hoeven niet allemaal door dezelfde hoepel, je mag doorgroeien op basis van je eigen talenten en vaardigheden. Wat dat maatwerk betreft, hoop ik dat we in 2022 kunnen zeggen: ‘met een maatwerkafpraak kun jij ook na twintig jaar door bij de brandweer.’”

nieuwe inzichten

Aankoop zaakstelsel Mozard gaat echt samen

TEKST SANDER GRIP
BEELD ERIC FECKEN

CorsaBPS gaat eruit. Het bedrijfsprocessensysteem dat de afdelingen Risicobeheersing en Industriële Veiligheid van de VRR ondersteunt in haar advisering, zal vervangen worden door Mozard. Met deze nieuwe software gaan de afdelingen Risicobeheersing, Industriële Veiligheid en Operationele Informatie werken. De keuze voor het nieuwe pakket kwam tot stand via een unieke interne samenwerking en Miranda Beets weet daar alles van.

Een nieuw softwarepakket was nodig, stelt Miranda, senior-beleidsmedewerker bij Risicobeheersing en projectsecretaris voor de aankoop, inrichting en implementatie van Mozard. “CorsaBPS piept en kraakt aan alle kanten. De rek is eruit en het is onbeheersbaar geworden. Wat hier bij komt is de invoering van de

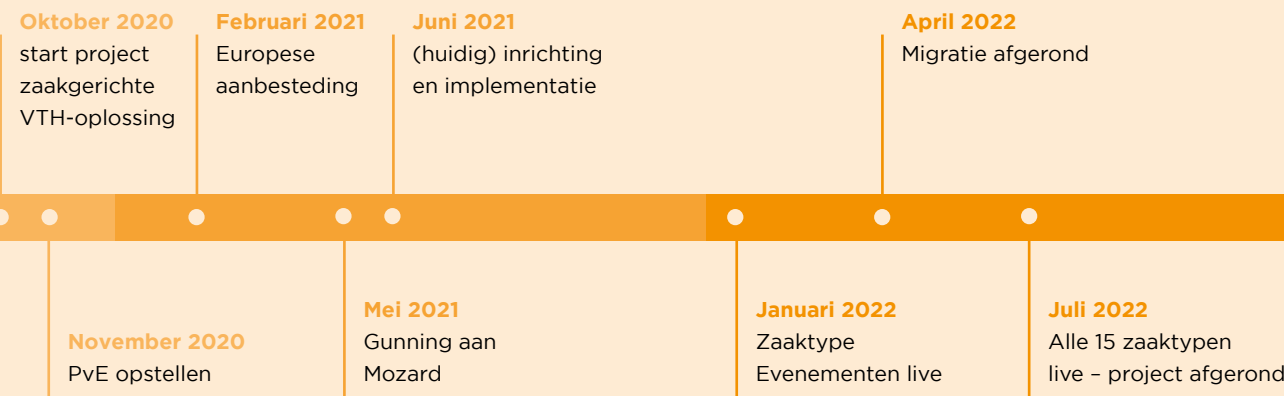
Omgevingswet. Binnen de ketensamenwerking is zaakgericht werken de norm en dat vraagt een andere manier van communiceren. Door over te stappen naar een nieuw systeem kunnen we dit gelijk organiseren: via Mozard kunnen we zaakgericht adviseren en spreken we dezelfde taal.”

De VRR gebruikt de software voor advies, toezicht en handhaving. Miranda: “Het pakket hebben we met elkaar aangekocht omdat we als zelfstandige afdelingen alle drie advies geven, zowel aan de klant als aan elkaar. De inhoud van ons werk is anders en de adviezen die we geven zijn dat ook. Maar vanuit het nieuwe systeem gezien is een advies een advies. Of dat nou van de ene of de andere afdeling komt. Samen optrekken betekent dat we straks veel effectiever kunnen werken.”

Adviezen in 2021 van de drie afdelingen die met Mozard gaan werken

Tijdpad van het project

UNIEKE AANKOOP

Een unicum voor de VRR was de aankoop van het pakket. Drie afdelingen die echt samen optrekken om een systeem te kopen dat ze alle drie kunnen gebruiken. “Dat is niet eerder zo gebeurd. Ik weet dat Risicobeheersing de aankoop van het vorige systeem alleen gedaan heeft. Nu was de tijd rijp om het samen in te kopen en er ook samen in te werken. We gaan ook met elkaar in dezelfde zaaktypen werken, waardoor we veel makkelijker en efficiënter kunnen samenwerken.” De voorbereiding op de aankoop verliep prima. Al heeft elke afdeling eigen adviezen en dus ook eigen wensen. “In de gezamenlijke projectgroep, onder leiding van projectleider Miriam de Best van M&I/Partners, hebben we een programma van eisen opgesteld waarin iedereen goed kon aangeven wat de wensen en eisen

waren. Zo konden we, samen met onze afdeling Inkoop, een Europese aanbesteding starten met een eisen- en wensenlijst waar we allemaal achter stonden.”

Miranda hoopt dat Mozard uiterlijk na de zomer van 2022 operationeel is voor de VRR. “Het eerste zaaktype, Evenementen, gaat begin 2022 live. Vervolgens richten we de overige veertien zaaktypen die in de organisatie gebruikt gaan worden in. De Omgevingswet gaat naar verwachting op 1 juli in, ik ben een gelukkig mens als op dat moment ook Mozard volledig in de lucht is. Bij IT-projecten staan er vaak onverwachts beren op de weg, maar ik denk dat we het gaan halen. We hebben dit project goed onder controle.”

Zevenmaal is scheepsrecht

compliment

TEKST **KARIN KOOLEN**
BEELD **LENNAERT RUINEN**

Twee jaar geleden werd Mark Vijver (49) getroffen door een hartstilstand. Het moment ervoor was hij nog vol goede moed aan een rondje hardlopen begonnen. Dankzij het daadkrachtig optreden van voorbijgangers en hulpdiensten kan hij het verhaal vandaag navertellen. “Helden, dat zijn het. Helden.”

Terugkijkend op die bewuste ochtend waren er veel toevalligheden, stelt Mark. Zoals de vrouw, Pauline, die haar hond uitliet en hem even ervoor nog begroet had. Terwijl Mark vaak helemaal alleen liep in het bos. De hond die niet terugkwam, waardoor Pauline zich moest omdraaien en Mark op het schelpenpad zag liggen. Het feit dat ze net daarvoor haar reanimatiecursus had afgerond en dus precies wist wat ze moest doen. Het zou zijn redding blijken. En dan is er nog die andere vrouw, Lidwien, die voorbijkwam en 112 belde. Maar los van die toevalligheden kan Mark zijn verhaal navertellen door het daadkrachtige, en kundige optreden van alle hulpdiensten. “Ik ben ongeloofelijk dankbaar.”

DEFIBRILLATOR

Mark is altijd een extreme sporter geweest. Nog altijd liep hij zes dagen per week hard toen het noodlot hem die ochtend trof. “Ik keek later op mijn runkeeper en zag dat ik 832 meter had gelopen”, herinnert hij zich. “Toen zakte ik als een lappenpop in elkaar. Ik voelde het niet aankomen. Het klinkt misschien vreemd, maar je valt gewoon van het ene op het andere moment dood neer.” Terwijl Pauline al begonnen was met reanimeren, had Lidwien de ambulance gebeld. Die was er snel, met een defibrillator aan boord. Een moment later kwamen de brandweer en politie. Mark: “Bij een hartstilstand komen ze allemaal – dat is gebruikelijk. Reanimeren is zwaar werk, je moet elkaar kunnen afwisselen.”

Helemaal klachtenvrij was Mark daarvoor trouwens niet. Al langer liep hij rond met een onbestemd gevoel op zijn borst. Omdat zijn vader een paar jaar ervoor al een hartstilstand had gehad, ging hij langs de huisarts. Die zag geen reden tot zorg en weet het aan een borstspier. Mark: “Ironisch en triest genoeg is die huisarts zelf kort erna overleden aan een hartstilstand.”

STENTS

Voordat de ambulance aankwam in het Maasstad Ziekenhuis, was de defibrillator al vijf keer gebruikt. Dat is meestal het maximum, maar eenmaal in het Maasstad besloot een arts anders: “Hij ziet er jong uit”, stelde hij, “we doen het nog twee keer.”

Na de zesde keer gebeurde er weer niets. Maar na de zevende keer, als bij wonder, ontstond er een lichte hartslag. “Zevenmaal is scheepsrecht, zullen we maar

zeggen. Als die arts anders had besloten, was ik er niet meer geweest”, zegt Mark. Hij werd geopereerd en kreeg twee stents. “Ik lag een maand in het ziekenhuis, net toen corona uitbrak. Daarna heb ik moeten revalideren.”

Dankbaar, zo voelt Mark zich. “Dat ik er nog ben, dat mijn dochters nog een vader hebben. Ik vind het een prachtige, bijna ontroerende gedachte dat al die mensen zich met hart en ziel voor je inzetten. Ze kennen je niet, weten niet of je een goed of slecht mens bent, wat je wellicht allemaal op je kerfstok hebt, maar toch stellen ze alles in het werk om je leven te redden. Het team dat vervolgens bij het Maasstad klaarstond; ik heb het niet gezien maar het geeft me een heel warm en veilig gevoel.”

Er wordt veel geklaagd over de zorg, stelt Mark, “maar deze mensen werken vreselijk hard. De zorg is aan alle kanten uitgekleed. Er staan minder mensen op de IC, er komt minder politie op straat. Ze worden uitgekafferd, zelfs bedreigd en aangevallen. Hoe bizar is dat? Maar ze reanimeren wel je vader. Het is een enorm ondergewaardeerd vak. Deze mensen werken niet voor het geld of voor de schouderklopjes, maar vanuit roeping en liefde.”

KNUFFEL

Het liefst zou Mark iedereen persoonlijk bedanken. Een bloemetje brengen, een knuffel. “Dat gaat natuurlijk niet door corona, dus dan doe ik het graag via deze weg. Ze hebben niet alleen mijn leven gered, maar doen dat elke dag voor zoveel mensen. Jullie zijn helden! De politie, brandweer, ambulancebroeders, artsen en verpleegkundigen zijn de echte helden in deze maatschappij. En soms ook die toevallige voorbijgangers. Vergeet dat nooit.”

Een van de politieagenten sprak hij persoonlijk. Zij had Mark gereanimeerd en vertelde dat het haar eerste keer was. Lachend: “Geslaagd, zou ik zeggen!” Ook Pauline en Lidwien zocht hij onlangs op. Ze wuifden zijn warme woorden bescheiden weg: iedereen zou dit toch doen? “Maar dan nog. Ik adem, loop, praat en leef dankzij hun daadkrachtige, koelbloedige handelen. Slechts een op de honderd mensen komt ongeschonden uit een hartstilstand. Wist je dat? Ik heb vreselijk geluk gehad. En afgelegen rennen? Dat doe ik niet meer.”

Ooit een ‘administratief personeelskantoortje’, vandaag de dag een strategische en onmisbare speler binnen VRR. Twee HR-adviseurs, de een met 14 jaar op de teller, de ander net een half jaar in dienst, vertellen over hun werk, belevenissen, ambities én de ontwikkelingen in het prachtige vak.

Routinier

JOHAN TIJS (41), HR-ADVISEUR BIJ VRR SINDS 2008, PORTEFEUILLE AMBULANCE EN MELDKAMER

Achter in de twintig was Johan toen hij in 2008 bij VRR kwam werken. Eerst als hoofd personeelsvoorziening van district de Eilanden, na de reorganisatie in 2013 werd hij senior-adviseur van de brandweer. Het was de eerste stap naar een professionelere, gecentraliseerde HR, waarin de invloed van HR groter werd en er meer strategisch nagedacht werd. Johan lacht: “Ooit was HR een beetje een administratief kantoortje. We hadden Word en Excel en een salarisprogramma, meer was er niet. We kwamen om de hoek kijken bij problemen of een ontslag. Formatie en bezetting waren niet inzichtelijk, declaraties en adreswijzigingen waren omslachtig en tijdrovend en vaak raakten papieren kwijt. Alles ging per post, er miste overzicht.” Vijf jaar later waren zaken al veel meer gedigitaliseerd en gecentraliseerd.

Hoe groot en omvangrijk de VRR ook is, het voelt nog altijd als een familiebedrijf. Zeker als je de weg goed kent, zoals Johan. “Men kijkt hier echt naar elkaar om, de teamgeest is sterk. Vroeger was hier een cultuur van gewoon doorgaan, maar het operationele werk bij de VRR kan traumatisch zijn, je maakt veel mee. Tegenwoordig is er ruimte om daarover te praten, onderling én ingebed in protocollen. Onlangs hebben we als organisatie een psychologe aangesteld. Daaraan

zie ik dat we het verschil maken. Toen ik net begon bij de VRR gingen we vaak voor succes op korte termijn en waren we soms bezig onze plannen door te drukken. Zakelijk groeide ik mee met de organisatie. Voldoening zit ‘m nu in verdieping, in mooie dingen neerzetten waar de mensen blij van worden en echt mee geholpen zijn. We lopen als HR niet meer achter feiten aan, maar proberen een stap voor te blijven. Dat maakt mijn werk tomeloos interessant. We zijn allang niet meer alleen personeelszorg, maar houden ons nu ook veel meer bezig met organisatieontwikkeling. De uitdaging nu is strategische personeelsplanning. Dat zijn we aan het ontwikkelen en we zoeken de samenwerking met externe partners zoals opleidingsinstituten en ziekenhuizen.”

Inmiddels heeft Johan de ambulancedienst en de meldkamer in zijn portefeuille. Corona maakte het wachten wat langer, maar inmiddels reed hij een dienst mee op de *ambu*. “Waanzinnig”, blikt hij terug. “We reden naar een melding toe, een oudere man was onwel geworden in zijn flatje. Zijn vrouw was compleet in paniek. De brandweer, die de man kwam ophalen, stond voor een open brug. Ik was zo onder de indruk van de kundigheid van de ambulanceverpleegkundigen. Hoe rustig ze bleven en telkens een oplossing vonden. Soms net even de regels omzeilden, maar daarmee wel het leven van die man redden. Ik was al trots, maar na deze dienst vond ik het nog mooier om me voor deze mensen te mogen inzetten.”

Nieuw talent

JORIEN VAN AERDE (38), HR-ADVISEUR BIJ VRR SINDS JULI 2021, PORTEFEUILLE BRANDWEER

Eén van haar eerste besprekingen op de kazerne herinnert Jorien zich nog goed. “Op kazerne Metaalhof, Rotterdam-Alexander, met de wachtcommandanten en clustercommandant. We waren intensief in gesprek toen de pieper afging. Ik was verbaasd, zelfs een beetje onthutst, toen bleek dat iedereen opstond om weg te gaan en het gesprek plotseling klaar was. “Ga je met ze mee, Jorien?”, zei de clustercommandant ineens. Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Het volgende moment zat ik met de adrenaline gierend door mijn lijf in de wagen.”

Meer dan vijf jaar werkte Jorien als HR-adviseur voor Haaglanden Medisch centrum. “Een compleet andere wereld”, zegt ze. “In de zorg werden mijn gesprekspartners niet opgepiept, er kwam zelden iets tussen. Alles was ook heel beleidsmatig en volgens protocollen. VRR is juist heel sterk in ad hoc, er is altijd een oplossing paraat. Dat is mooi, al geloof ik dat er soms wel iets mag worden vastgelegd. Iets waar je op kunt terugvallen zodat je niet elke keer het wiel uitvindt. Daar zijn we nu hard mee bezig.”

Een brandweerteam is als een familie, weet Jorien. “Collega’s staan voor elkaar klaar en voor elkaar in. Die zorg en betrokkenheid is prachtig, maar er kleeft ook een risico aan: dat anderen te veel hooi op de vork nemen en zelf kopje onder gaan. Er is veel zorg voor de mannen en vrouwen, maar er mag ook wel meer gekeken worden naar het organisatiebelang: hoe houd je de organisatie en medewerkers vitaal?” Dat zakelijke perspectief is een van de redenen dat ze is aangenomen, weet ze. “VRR wilde een volgende professionaliseringsslag maken. Natuurlijk roepen sommige stappen vragen op, nieuwe ontwikkelingen kosten tijd, zeker in een hechte en traditionele beroepsgroep. We zetten nu in op workshops, bijvoorbeeld over leiderschapsvaardigheden, of hoe je omgaat met verzuim.”

Jorien leert elke dag bij. “Ik ben een enorme aanpakker, heb vaak kritische vragen en kijk hoe dingen beter kunnen. Hoewel dat gewaardeerd wordt, ontdek ik ook dat het nuttig is soms even op mijn handen te zitten en even te kijken. Ik hou van de Rotterdamse openheid bij de VRR. Er worden geen politieke spelletjes gespeeld, men is eerlijk en direct. Zo ben ik zelf ook en zo kom je verder.”

DICK UBAS, TECHNISCH
ADVISEUR INKOOP

De mens en zijn machine/materiaal

Hoe schaf je een ambulance of tankautospuut aan?

TEKST **SIMONE LEEUWENKAMP**
BEELD **MEGIN ZONDERVAN**

Dick Ubas coördineert de afname van materieel voor brandweer en ambulancedienst bij de leverancier voor de VRR. Ook coördineert hij de afname van multi-inzetbare voertuigen. Hij overziet het hele proces, van bestelling tot uitlevering. Dick: “Zelfs daarna nog. Als ik ontdek dat een leverancier zijn afspraken niet is nagekomen, zorg ik ervoor dat hij dit alsnog gaat oplossen of aanleveren. Een goed implementatieproces hoort er ook bij, zo zorg ik er bijvoorbeeld voor dat de collega’s bij Logistiek en Vakbekwaam instructie krijgen van zowel de chassis-leverancier als de opbouwer.”

Dick: “Niks is zo vervelend als misgrijpen of apparatuur die niet meewerkt op een kritiek moment. Onze voertuigen moeten zo ingericht zijn dat onze professionals er ongehinderd mee kunnen werken. En ze moeten voor hén gebouwd zijn, niet dat je denkt ‘dit was vast een inkoopvoordeeltje, maar voor mijn werk niet praktisch’. Door mijn eigen vrijwilligerschap bij de brandweer en door contacten met gebruikers, weet ik welke aspecten echt belangrijk zijn. Ik vind mijn baan de beste ter wereld. Ik weet dat Arjen Littooij weleens zegt dat hij die heeft, maar daar durf ik met hem over te sparren of dat zo is. Het puzzelen om alles zo goed mogelijk voor de gebruiker te realiseren, zorgt ervoor dat ik al mijn energie erin kwijt kan. Ik weet wat ik doe en waarvoor ik het doe.”

INZETBAARHEID

“Het maakt mij niet uit of het gaat om de aanschaf van een ambulance of een tankautospuut, ik vind het allebei even leuk en interessant. Afgelopen jaar heb ik onder andere de aanschaf en inbouw van vijftig nieuwe ambulances begeleid. Ik heb het schema steeds aangepast op de betrouwbaarheid van huidige voertuigen. Zo kon ik ervoor zorgen dat de inzetbaarheid van voertuigen zo hoog mogelijk bleef. Je denkt misschien: dat lijkt me niet zo ingewikkeld, dat is toch wat puzzelwerk? Maar dat is niet zo, het heeft veel voeten in de aarde voor een voertuig een tweede leven tegemoet gaat.”

2021 SPANT DE KROON

“Het afgelopen jaar spande de kroon qua aanschaf. We hebben meer dan tien miljoen euro besteed aan rijdend materiaal, nog los van de inventaris. Dat is echt uitzonderlijk. Het komt deels door corona. Veel voertuigen hadden opeens veel langere levertijden en waren pas vorig jaar gereed, terwijl ze al twee jaar eerder besteld waren. Nog nét voor de Kerst konden we de laatste voertuigen ophalen.”

ESTAFETTE-AANKOOP

“Het is fantastisch dat het allemaal gelukt is, maar ik heb er ook wel slapeloze nachten van gehad. Soms ging het niet vanzelf. Ik bedoel, de vraag en het aanbod moet wel blijven aansluiten. Na zes jaar en zo’n 350.000 kilometers op de teller is een ambulance echt op. Ook konden we de leveranciers natuurlijk niet aan hun lot overlaten; de kosten gaan voor de baten uit, dus die moesten we ook op tijd betalen, zodat zij niet failliet zouden gaan. Dat soort dingen. En dan had ik zelfs op mijn vrije dag nog ingevingen die ik tóch even ging nabellen. Was dit wel gecheckt? Sloot dat wel aan?”

BEPAKKEN OP AFSTAND

“Onderdeel van een aanschaf, is langsgaan bij de leverancier. Dan kunnen we de wagen precies zo laten pakken als wij hem hebben willen. Toen het virus weer oplaaide konden we niet meer naar de fabriek in Oostenrijk. Alleen al met de quarantaine zouden we dan twintig dagen zoet zijn, dus hebben we maar een tankautospuut bepaakt via Teams. Twee dagen zaten we achter dat scherm en toen was de klus geklaard. Uniek! Het is bovendien een auto geworden waar bijna niemand wat over te zeuren had en dat is ook uniek, hoor.”

COMPACT EN KWALITEIT

“Of ik het weer zo zou willen? Nee, want je mist toch kleine dingen, die we nu achteraf moesten oplossen. Maar wat het ons wel gebracht heeft, is meer efficiëntie. Er was gewoonweg geen ruimte voor een hele delegatie. Dat geldt straks ook voor het opleveren en opleiden. Dat kan en mag nog niet in grote groepen. Dat wordt weer een uitdaging, maar ook dat zal wel lukken. Het duurt misschien wat langer, maar dan heb je ook wat.”

**‘Ik vind
mijn baan
de beste ter
wereld’**

‘Klaar voor de toekomst’

VRR lanceert de nieuwe ontwikkelagenda

TEKST JOAN VAN WINSEN
BEELD MEGIN ZONDERVAN

Arjen Littooij heeft zich de afgelopen anderhalf jaar hard gemaakt voor een glansrijke toekomst van de VRR. Het heeft geleid tot een nieuwe ontwikkelagenda. Met de aftrap ervan kwam ook een einde aan tien jaar bezuinigen. De ontwikkelagenda is het startschot van een toekomst waarin de organisatie toonaangevend blijft in de bestrijding van klassieke én nieuwe incidenten.

“Bezuinigen doet altijd zeer”, stelt Arjen. “Al in 2011 werd de VRR ermee geconfronteerd. Kazernes werden gesloten, duikteams opgeheven. Het zijn voorbeelden van een reeks bezuinigingen die de organisatie niet ten goede kwamen. Maar ons werkveld is de afgelopen jaren veranderd. We zagen dingen veranderen en die vragen extra capaciteit, aandacht en investeringen. Zo werden de branden die we moeten bestrijden complexer. Kijk alleen al naar accubranden in elektrische auto’s. Het toont aan dat ook de energietransitie en klimaatverandering tot complexere incidenten leiden dan we gewend zijn. Naast die elektrische auto’s ook scooters, zonnepanelen en waterstofopslag. Maar we zien ook zaken als hoogwater en zelfs vormen van tornado’s in de regio Rotterdam. En natuurlijk hebben we allemaal gemerkt dat een crisis niet langer een flitsramp is, maar net zo goed van lange duur kan zijn. De coronacrisis en cyberdreigingen zijn voorbeelden van crises en dreigingen die een lange adem vergen. Het zijn situaties waarmee we betrekkelijk weinig ervaring hebben, maar die wel ontwrichtend werken voor de samenleving.”

ONTWIKKELAGENDA

“Het heeft geleid tot de conclusie dat we op deze voet niet verder konden. We moeten de toekomst anders gaan vormgeven. We zitten tegen onze financiële grenzen aan, maar er zijn zaken waarin we echt moeten investeren. Die boodschap hebben we overgebracht aan het algemeen bestuur. Zaken als vakbekwaamheid, de piketorganisatie, digitalisering en informatisering, werken in coördinatie en in samenwerking met andere organisaties omdat we een ramp of crisis niet alleen kunnen oplossen. Maar

we moeten ons ook voorbereiden op bijvoorbeeld de hoogbouw die steeds hoger wordt, de gevolgen van klimaatverandering en de energietransitie. Om op al die zaken in te spelen, hebben we investeringsscenario’s geschetst.

‘Ons werkveld is de afgelopen jaren veranderd. We zagen dingen veranderen en die vragen extra capaciteit, aandacht en investeringen’

‘De veiligheidsregio is een *sterk merk* geworden, mede omdat ons belang voor de samenleving steeds duidelijker geworden is’

Ons uitgangspunt: als de VRR een toonaangevende organisatie wil blijven, moeten we investeren. Ter onderbouwing hebben we impactvolle incidenten in beeld gebracht. Van het Zuidhoek-incident, waar collega's ternauwernood aan de dood ontsnapt zijn en een incident in Vlaardingen, waar we door het oog van de naald zijn gekropen tot een incident in een verzorgingscentrum in Smeetsland met een kritisch rapport. Deze incidenten lieten duidelijk zien dat wij echt aan de grenzen van onze mogelijkheden zitten. Met de overtuiging dat ik het beste wil voor de organisatie, hebben we het bestuur kunnen overtuigen op veel van die onderwerpen echt stappen te zetten. Ook het bestuur is ervan doordrongen dat wij in het grootste risicogebied van ons land zitten en dat wij voorbereid moeten zijn op de toekomst."

BRANDWEER

"Wat we niet kunnen vergeten, is het feit dat er een 'weeffout' in het systeem zit. Op korte termijn zijn er veel collega's bij de Brandweer die vertrekken vanwege het behalen van de pensioengerechtigde leeftijd. Dat valt samen met het twintigjarenbeleid: de eerste brandweerlieden gaan in 2026 al weg op grond van dit beleid. We hebben enorme opleidingscapaciteit nodig om die uitstroom op te vangen. Dat betekent nu investeren. Willen we niet achter de feiten aan gaan lopen, dan moeten we de komende vijf jaar echt investeren om de steeds snellere ontwikkelingen in de samenleving bij te benen. De crisis van nu is niet meer de crisis van toen. En de crisis van morgen is anders dan die van vandaag. Neem alleen al de nieuwe Omgevingswet. In mijn ogen betekent dit dat wij aan de voorkant met bedrijven

om tafel moeten gaan om te voorkomen dat we aan de achterkant geconfronteerd worden met incidenten waarvan we geen weet hebben."

SCENARIO'S

"Het bestuur heeft in de investeringsagenda gekozen voor een scenario dat benadrukte hoe belangrijk het is de komende jaren fors te investeren. Daarmee lopen we de bezuinigingen van de afgelopen tien jaar versneld in en kunnen we inspelen op nieuwe ontwikkelingen op het gebied van crises, branden en digitalisering. Straks gaan onze mensen af op een incident met up-to-date informatie vanuit het Multi Intelligence Center (MIC) dat ons echt gaat ondersteunen."

STERK MERK

"De veiligheidsregio is een sterk merk geworden, mede omdat ons belang voor de samenleving steeds duidelijker geworden is. Bij een crisis kun je niet om ons heen. We hebben de ambulancedienst aan onze veiligheidsregio kunnen toevoegen en die dienst is echt stappen aan het maken om de beste van het land te worden. We zijn ook bij de brandweer bezig met toonaangevende ontwikkelingen en wij hebben inmiddels een ultramoderne meldkamer.

We kunnen de flitsramp van gisteren aan, en straks ook complexe, langdurige incidenten van morgen. Het zijn die 'oude' en 'nieuwe' crises die we moeten bestrijden. Onze medewerkers zijn flexibel genoeg om met deze veranderingen mee te groeien. Maar het betekent wel dat we ook in onze mensen moeten blijven investeren. We hebben iedereen nodig, dus pak je kans voor de organisatie van de toekomst en doe mee!"

Kort nieuws

Wervingscampagne ambulancerverpleeg- kundigen: stap bij ons in de ambulance en ga mee op avontuur

Begin november is de nieuwe wervingscampagne voor ambulancerverpleegkundigen van start gegaan en inmiddels zitten meerdere kandidaten in de sollicitatieprocedure. In april start een nieuwe collega. Maar we zoeken nog meer kandidaten! Ken jij een verpleegkundige die eigenlijk wel meer avontuur, afwisseling, zelfstandigheid of vrijheid zoekt? Onze vacature is te zien op de website www.ambulancerverpleegkundige.nl. Hier kunnen kandidaten zich ook aanmelden om een dagje mee te rijden op de ambulance. Uiteraard moeten ze daarvoor wel aan de gestelde voorwaarden voldoen.

HR-workshops

Verzuim en gesprekstechnieken. Het zijn twee workshops waar de organisatie behoefte aan had. Sinds december plannen de HR-adviseurs ze in voor de operationele leidinggevendenden. En de inschrijvingen liepen goed... tot de coronamaatregelen weer werden aangescherpt en wij genoodzaakt waren de workshops te cancellen. Gelukkig is er gekeken wat er wel kan. Want de behoefte en noodzaak om met deze twee onderwerpen aan de slag te gaan, is groot. En dus is de workshop verzuim gesplitst in een theorie- en een praktijkgedeelte. De uitnodigingen voor het online theoretische gedeelte zijn inmiddels de deur uit. Uitnodigingen voor het praktijkgedeelte van de workshop verzuim en voor de gesprekstechnieken gaan de deur uit zodra de maatregelen dit weer toelaten. Als deze vorm van workshops aanslaat, is het idee dit vaker te gaan doen met wisselende thema's. Het voordeel daarvan is dat de workshops zo ook voor een breder publiek in de organisatie beschikbaar zijn.

uitsmijter

We zijn een grens gepasseerd

De jaarwisseling is weer achter de rug. Altijd een spannende tijd voor hulpverleners. Traditiegetrouw is het een van de drukste tijden van het jaar voor de 550 collega's die dienst hebben. Dit keer hadden we ons anders voorbereid dan gebruikelijk. Met de rauwe agressie van de ongeregelde heden op de Coolingsingel vers in ons geheugen, bepantserden we een brandweervoertuig, kregen medewerkers op de ambulance steekwerende vesten en stond er een QRT-team paraat. Laat dat even tot je doordringen.

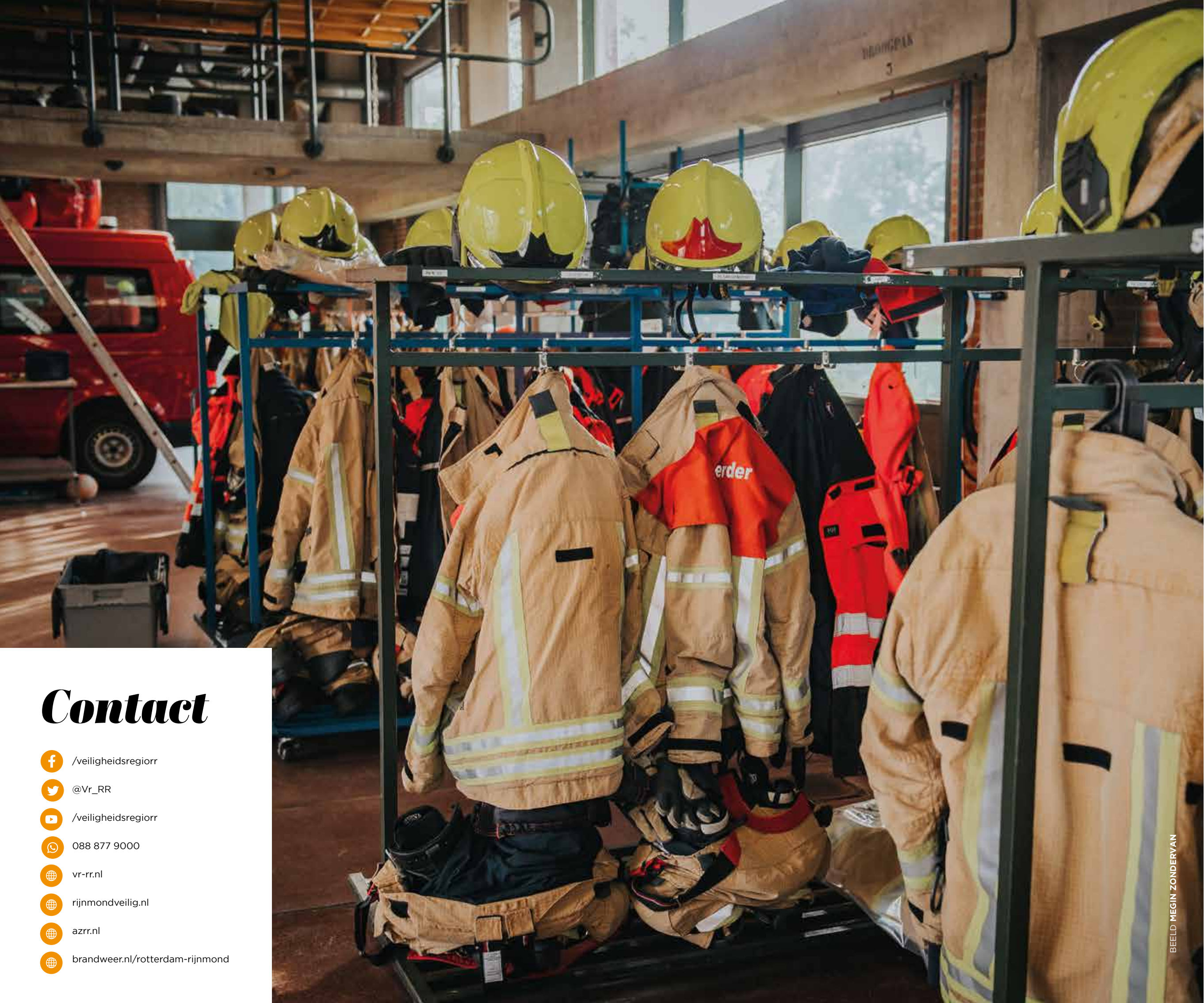
Maatregelen die tot voor kort op verbaasd hoongelach had kunnen rekenen, zijn nu werkelijkheid. Gelukkig heeft voor het tweede jaar achter elkaar het vuurwerkverbod zijn werk gedaan: minder meldingen, minder branden, minder letsel. Wat mij betreft is het verbod op consumentenvuurwerk en op vreugdevuren een blijvertje. Hopelijk houden we met deze verboden de dalende cijfers van de afgelopen twee jaar vast. En laten we hopen dat dan ook de veiligheidsmaatregelen van dit jaar vervolgens weer héél snel de ijskast in kunnen.

Hoe reëel dat is? Niemand kan in de toekomst kijken, maar ik weet wel wat er nu speelt. Ik zie dat de lontjes korter zijn, tegenstellingen in de samenleving scherper en discussies verhit. De coronacrisis trekt een wissel op de hele samenleving. Zorgen om de gezondheidssituatie, sociaal onbehagen en pessimisme over de economische gevolgen van deze crisis maken dat mensen op scherp staan. Ook onze hulpverleners merken dit. En dus niet alleen in de paar uur rond de jaarwisseling, waarvan we het eigenlijk al niet vreemd meer vinden dat het gierend uit de klauwen kan lopen, maar juist ook in hun dagelijkse werk.

Ook daarvan zeg ik: het kan niet en het mag niet. We zijn het afgelopen jaar een grens gepasseerd met het geweld tegen hulpverleners en we moeten een lijn trekken met zijn allen. Inmiddels zien we gelukkig dat de mensen die hulpverleners bedreigen of aanvallen ook echt een straf krijgen. Laten we ervoor zorgen dat de geweldplegers lik op stuk krijgen. En dat het een kleine minderheid blijft die zich tegen hulpverleners keert. Want dat is het: een kleine minderheid. Zoals ook demissionair minister van Justitie en Veiligheid Ferd Grapperhaus op 31 december 2021 stelt als hij een brandweerkazerne in Enschede bezoekt: "Ik ga er toch vanuit dat het merendeel van de Nederlandse samenleving de hulpverleners steunt."

Ik ga daar ook vanuit. Laten we er met elkaar voor zorgen dat het een kleine minderheid blijft die ons het werken onmogelijk willen maken. Daar kun je zelf ook bij helpen. Heb je een nare ervaring? Ben je belaagd of aangevallen? Doe aangifte. Het kan niet altijd anoniem, maar wij staan achter je en wij helpen je. Want we zeggen het al jaren: van hulpverleners blijf je af.

Arjen Littooi
Algemeen directeur

Contact

- /veiligheidsregiorr
- @Vr_RR
- /veiligheidsregiorr
- 088 877 9000
- vr-rr.nl
- rijmondveilig.nl
- azrr.nl
- brandweer.nl/rotterdam-rijmond

Colofon

SAMEN is een uitgave van
Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

Concept & initiatief
Veenman+, Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond

Hoofdredactie
Lindy Schotman

Redactiechef
Johan Breukers

Redactiesecretariaat
Joanna Mersel

Redactieleden VRR
Kiki Capello, Inge Kippers, Mirjam Lisseveld, Robert du Pree, Esther Versteeg, Remco van Werkhoven

Redactie
Sander Grip, Karin Koolen, Simone Leeuwenkamp, Joan van Winsen

Eindredactie
Sander Grip

Fotografie
Eric Fecken, Lennaert Ruinen, Megin Zondervan

Coördinatie
Naomi Brandwijk

Ontwerp
carenza*

Productie
Veenman+

Meer informatie/vragen
www.vr-rr.nl
communicatie@vr-rr.nl

© 2022 Artikelen uit SAMEN mogen alleen met schriftelijke toestemming van de initiatiefnemers worden overgenomen. Het ongevraagd opsturen van tekst en/of foto's (ook digitaal) geschiedt op eigen risico.

Veiligheidsregio Rotterdam-Rijnmond